Súd:	Mestský súd Bratislava IV
Spisová značka:	B1-6C/20/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1115216456
Dátum vydania rozhodnutia:	04. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	Mgr. Zuzana Belanová
ECLI:	ECLI:SK:MSBA4:2025:1115216456.12

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Mestský súd Bratislava IV sudcom Mgr. Zuzanou Belanovou v spore žalobcu: A. B., narodený XX.X.XXXX, bytom C. XXX/XX, XXX XX D. E., t. č. ÚVTOS – F. F.- E., G. XX, XXX XX F. F. X, zastúpený: JUDr. Jozef Veselý, advokát, so sídlom Mierová 1, 990 01 Veľký Krtíš, proti žalovanej: Slovenská republika, v zastúpení, ktorej koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, Štúrova 2, 812 85 Bratislava, IČO: 00 166 481, o náhradu škody spôsobenú pri výkone verejnej moci, takto

r o z h o d o l :

I. Žalovaná j e p o v i n n á zaplatiť žalobcovi sumu 2.000 Eur titulom nemajetkovej ujmy a to do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti sa žaloba z a m i e t a.

III. Žalobcovi sa p r i z n á v a voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 22 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou zo 17.6.2015 sa žalobca domáhal, aby súd zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 24 000 eur titulom nemajetkovej ujmy a sumy 813,26 titulom náhrady škody. Uviedol, že od roku 2006 bolo voči nemu vedené trestné konanie na základe trestného oznámenia poškodeného H. E. a na základe výpovede svedka I. J.. Od začatia trestného stíhania tvrdil, že je nevinný. Dňa 2.11.2009 podal prokurátor Okresnej prokuratúry vo Veľkom Krtíši obžalobu na neho pre prečin ublíženia na zdraví v spolupáchateľstve. Osem rokov trvajúce trestné konanie sa však na základe ďalšieho dokazovania uzavrelo tak, že nebolo jednoznačne preukázané, že trestný čin spáchal. Rozsudkom Okresného súdu vo Veľkom Krtíši č. k. 8T/142/2009-326 z 8.7.2013 bol žalobca oslobodený spod obžaloby. Proti tomuto rozsudku podal prokurátor odvolanie, ktoré bolo uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 5To/119/2013 z 25.3.2014 zamietnuté. Skutok, pre ktorý sa viedlo trestné konanie, sa stal dňa 26.2.2006 a uznesenie o definitívnom oslobodení spod obžaloby bolo vydané Krajským súdom dňa 25.3.2014, t. j. po ôsmich rokoch. Uvedené trestné stíhanie mu spôsobilo množstvo negatívnych zmien v živote. Jeho okolie, kamaráti, rodina a známi na neho po celý čas nazerali ako na obvineného z trestného činu. Po celých 8 rokov trvania trestného stíhania mal žalobca obavu o svoju osobu a dodnes má strach z prípadnej pomsty. Žalobca musel niekoľkokrát vyhľadať pomoc psychiatra, podstúpil dobrovoľné liečby v E. a v K., no ani tieto jeho psychický stav nezlepšili. Žalobca si nemohol počas dlhotrvajúceho súdneho procesu nájsť riadne zamestnanie. Pri ďalších trestných činoch, ktorých sa žalobca neskôr dopustil súd vždy prihliadal na nedoriešený prípad z roku 2006, ktorý bol pre žalobcu priťažujúcou okolnosťou. V roku 2010 bol vzatý do väzby, avšak Okresná prokuratúra vo Veľkom Krtíši trestné stíhanie zastavila z dôvodu duševného ochorenia a nepríčetnosti. Žalobca absolvoval 5 mesačnú psychiatrickú liečbu v Kremnici, kde mu boli podávané medikamenty, ktoré nemal užívať a tým došlo k zhoršeniu jeho zdravotného stavu. Po prepustení z liečby v roku 2011 nebol schopný fungovať bez pomoci rodiny. Po ústavnej liečbe bol prepustený do ambulantnej liečby, avšak kvôli tejto liečbe si nebol schopný nájsť zamestnanie ani doma

v okolí D. E., ani v zahraničí, keďže musel chodiť na pravidelné kontroly. Lieky, ktoré žalobca užíval boli veľmi silné a oslabovali jeho motorické zručnosti. Dňa 24.7.2013 bola žalobcovi zmenená ambulantná liečba na ústavnú, ktorú mal absolvovať v Kremnici dňa 13.2.2014. Tí istí súdni znalci, ktorí v roku 2010 skonštatovali, že trpí duševnou chorobou, v roku 2014 skonštatovali, že žalobca netrpí a nikdy netrpel duševnou chorobou. Na základe uvedeného žalobca žiada náhradu škody za trestné konanie, ktoré bolo voči nemu vedené v rokoch 2006 – 2014. Žalobca doručil Ministerstvu spravodlivosti SR žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, avšak nebolo mu vyhovené.
2. Žalovaná, spočiatku zastúpená Ministerstvom spravodlivosti, žiadala žalobu zamietnuť. Tvrdila, že je (i) potrebné ustáliť orgán konajúci za štát a (ii) z dôvodu neexistencie právneho titulu, v príčinnej súvislosti s ktorým mala byť žalobcovi spôsobená škoda, resp. nemajetková ujma, žalobu zamietnuť. Súd v ďalšom konaní ustálil, že orgánom konajúcim za Slovenskú republiku má byť Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. Tvrdila, že vo veci nie je preukázané ani nezákonné rozhodnutie, ani vznik škody a ani vznik nemajetkovej ujmy. Uviedla, že štátu nie je možné uprieť legitímny záujem na vedení trestného konania proti konkrétnej osobe, ak bolo podozrenie proti konkrétnej osobe. Keďže žalobca bol v prípravnom konaní usvedčovaný z prečinu ublíženia na zdraví výpoveďou poškodeného H. E. a svedka I. J., iný postup, než aký bol v danej trestnej veci realizovaný – vznesenie obvinenia (a následné podanie obžaloby), neprichádzal do úvahy. Z rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš č. k. 8T 142/2009 z 8.7.2013 vyplýva, že poškodený H. E. ešte počas prípravného konania (27.10.2008) zomrel a svedok I. J. pred súdom zmenil svoju pôvodnú usvedčujúcu výpoveď. Žalobca tak bol spod obžaloby oslobodený v zmysle zásady in dubio pro reo, pretože súd na základe vykonaného dokazovania nedospel k jednoznačnému záveru aj o jeho vine. Poukázala, že ak žalobca proti uzneseniu o vznesení obvinenia sťažnosť nepodal, potom nemá právo na náhradu škody/nemajetkovej ujmy v tejto veci s poukazom na ust. § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. Uviedla, že nie je preukázané nezákonné rozhodnutie a ani vznik škody 813,26 eur a ani vznik nemajetkovej ujmy v sume 24 000 eur.
3. Rozsudkom č.k. 6C/20/2019-291 zo dňa 7.7.2022 súd úd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 8.000€ titulom nemajetkovej ujmy a sumu 518,06€ titulom náhrady škody a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 77,40%.
4. Voči rozsudku č.k. . 6C/20/2019-291 zo dňa 7.7.2022 podala odvolanie žalovaná a, o ktorom rozhodol odvolací súd tak, že rozhodnutie súdu 1. stupňa , v časti v ktorej uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 518,06€ titulom náhrady škody zmenil tak, že žalobu z a m i e t ol . Vo zvyšnej časti napadnutý rozsudok z r u š il a vec v r átil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolací súd odôvodnil svoje rozhodnutie tak, že v odôvodnení rozhodnutia sa súd prvej inštancie nevysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami, ako aj so všetkými podstatnými námietkami sporových strán a vzhľadom na to napadnutý rozsudok nemožno považovať za dostatočne odôvodnený.
5. Súd vykonal žalobcom a žalovanou navrhnuté dôkazy: rozsudok OS VK č.k. 8T/142/2009-326, čl. 9-15, Uznesenie KS BB č.k. 5To/119/2013 zo dňa 25.3.2014 č.l. 16-17, žiadosť o prerokovanie nároku poškodeného na náhradu škody č.l. 18-22, výzva na doplnenie žiadosti č.l. 23-34, odpoveď na výzvu č.l. 25-26, oznámenie o výsledku predbežného prerokovania nároku na náhradu škody č.l. 27-29, vyjadrenie žalovanej (MS SR) č.l. 42-45, rozhodnutie R6/2016 č.l. 47-55, vyjadrenie žalovaného (GP SR) č.l. 106-116, námietka miestnej príslušnosti č.l. 117-127, postúpenie veci č.l. 149, uznesenie KS BB sp. zn. 12McC/4/2019-193 č.l. 193-194, úradný záznam z pojednávania z dňa 13.10.2020 a zápisnica o pojednávaní č.l. 223-223c, nález ÚS SR I.US316/2020-36 č.l. 227-233, podanie z 15.10.2020 č.l. 237-240, spis OS VK 8T/142/2009, výsluch žalobcu, doplnené vyjadrenie žalobcu, výsluchy matky žalobcu, odpis z registra trestov žalobcu, trestný spis 8T/142/2009. Súd vykonal všetky listinné dôkazy a nevykonal dôkazy svedkami, na ktorých strany, ktoré ich navrhli netrvali.
6. Súd nesumarizoval skutkový stav z listinných dôkazov, ktorý pre meritórne rozhodnutie nebol právne významný.
7. Z vykonaného dokazovania a z nesporných tvrdení sporových strán má za preukázaný nasledovný skutkový stav:
8. Uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Lučenci, úrad justičnej a kriminálnej polície, spis. zn. ČVS: L./X-XXX-XX-XXXX zo dňa 26.2.2006 bolo voči žalobcovi podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie za prečin ublíženie na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona. Voči uzneseniu o vznesení obvinenia žalobca sťažnosť nepodal. Okresná prokuratúra Veľký Krtíš podala dňa 3.11.2009 Okresnému súdu Veľký Krtíš pod č. k. Pv 366/06-108 podľa § 234 ods. 1 Trestného poriadku na obvineného A. B. obžalobu pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona. Rozsudkom zo dňa 8.7.2013, č. k. 8T 142/2009-326 Okresný súd Veľký

Krtíš podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku oslobodil žalobcu spod obžaloby. Proti rozsudku podal prokurátor odvolanie. Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici, spis. zn. 5To/119/2013, ktorý nadobudol právoplatnosť dňom vyhlásenia, t. j. 25.3.2014, bolo zamietnuté odvolanie prokurátora. Po ukončení trestného konania požiadal žalobca (v trojročnej premlčacej lehote) dňa 5.9.2014 Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky ako ústredný orgán štátnej správy postupom podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody 813,26 eur a na nemajetkovú ujmu 24 000 eur, avšak tejto žiadosti ministerstvo nevyhovelo. Náhrada škody bola vyúčtovaná obhajcom v trestnom konaní v danej veci za úkony obhajoby v zmysle vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „vyhl. MS SR č. 655/2004 Z. z.). Matka žalobcu zaplatila za trovy trestného konania svojmu obhajcovi A. A. D. dňa 9.7.2014 sumu 500 eur, dňa 7.1.2015 sumu 200 eur a dňa 5.2.2015 sumu 300 eur.

9. Žalobca na pojednávaní dňa 16.6.2022 uviedol, že celé trestné konanie mu spôsobilo psychologickú traumu, nakoľko už človek, ktorý mal byť akože napadnutý, už je mŕtvy, je to vo vnútri tlak. Nedá sa mu s tým len tak jednoducho to riešiť, ale musí si ísť za svojim. Vie, že všetci tí ľudia, ktorí sa na mňa pozerali normálne, aj keď som mal nejaké trestné stíhania predtým alebo niečo, že urobil - sa pobil vonku, to boli také roky. bývať. Všetci tí ľudia na mňa pozerajú, bojím sa jeho rodiny. Oni nie sú malí chlapci alebo niečo. A stále si nedokážu vysvetliť, prečo som bol oslobodený. Vravel som len pravdu, nakoniec sa to ukázalo, ja som na súde vypovedal pravdu. Neviem nikomu vysvetliť, že som vypovedal pravdu, že sa nič nestalo, nikto mi stále neverí. Tam išlo o obmedzovanie osobnej slobody so zbraňou. Strieľal u seba v byte a nikto neprišiel, mestská polícia prišla až o 45 min. Je to stále nedorozumenie. Neustále sú nátlaky na mňa cez všelijaké odkazy mu chodia vyhrážky, je na neho vyvíjaný tlak, aby som sa bál. Pritom bol oslobodený, lebo nič nespravil. Išiel po incidente rýchlo preč. A jediné šťastie, že mui pomohla moja rodina. Kebyže nemá rodinu, tak by som musel ostať v tom byte a tam už len cesta do obchoduje pre neho bola dosť nebezpečná. Chlap mu zlomil nos pred krčmou, že je to za H. E.. Neustále pribúdajú tie tlaky a ja to už nezvládam. Uviedol, že žiaden zamestnávateľ nepovie do očí, že Vás nezamestná lebo je človek trestne stíhaný.

10. Písomným podaním doručeným súdu na pojednávaní dňa 4.7.2025, žalobca zhrnul že, oslobodenie samotné však jeho situáciu nevyriešilo, žiadnu satisfakciu nepocítil. Treba si uvedomiť, že pochádza z malého mesta, kde pomaly každý každého pozná. Takisto rodina B. bola dlhoročne obyvateľmi tohto mesta. Jeho matka sa musela odsťahovať do ČR. V priebehu súdneho konania zomrel jeho otec. On sám sa musel po prepustení odsťahovať do ČR. Jedná sa o miestne pomery, kde došlo k ťažkému ublížení na zdraví žalobcu, ktoré nebolo vyšetrené. Bol aj odsúdený v inom konaní, lebo mal odcudziť 1 stravný lístok, kde bol odsúdený na 8 rokov - vo výkone trestu bol skoro 6 rokov. Či podával voči vzneseniu obvinenia sťažnosť si presne nepamätá, rodičom sa o obvinení bál povedať, mal pocit že skôr verili polícii. Mame musí peniaze vrátiť, lebo sú rodina a peniaze šli z rodinného rozpočtu. Je z malého mesta, všetci ho po incidente považovali za bitkára, nežné pohlavie o neho javilo menší záujem, mal síce priateľku, ale bál sa s ňou chodiť von len tak vo dvojici, lebo bola avizovaná pomsta od H. E.. K zamestnaniu uviedol, že žili v hladovej doline, už si to po takom čase nepamätá, ale do F. M., kde iných kamarátov vzali a jeho nie, lebo že bitkárov neberú (informáciu mal len nepriamo od kamarátov).

11. Matka žalobcu ako svedkyňa, že si pamätala že mal trestné siahanie a tiež, že syn bol aj vo výkone trestu. K trestnému stíhaniu, ktoré bolo predmetom konania, si ešte zbežne pamätala, že syna situácia trápila, prácu si aj našiel, ale keď chcel dovolenku dali mu na vedomie, že keďže je trestne stíhaný nemusí sa ani vracať. Pracoval robotnícke profesie. Nevedel si nájsť ďalšiu prácu. Syna má rada aj keď si uvedomuje jeho chyby. Keď sa narodil bol pridusený, niekoľko minút nemal kyslík, laicky sa domnieva, že už tam mohli začať jeho problémy. Od detstva bol problémový, nevedeli to pomenovať navštívili s ním aj psychológa(v druhej triede na ZŠ), syn ma veľmi výške IQ ale chýba mu vôľa , je alkoholik a má poruchu osobnosti. Bývali spolu ale potom ako zomrel manžel sa odťahovala do Prahy a syn býva sám. V roku 2012 sa k nim do bytu nasťahovala istá slečna, ktorá ho neskôr obvinila z vyhrážania sa a bol odsúdený na 8 rokov. V roku 2020 oznámila jeho správanie policajtom, lebo sa bála , aby neublížil niekomu, momentálne je vo výkone trestu pre trestný čin nebezpečného vyhrážania, každý deň mu volá. Syna považuje za dobrého človeka, ale proste má svoje chyby a zdravotné problémy, ktoré nevie zmeniť. Svedkyňa sa domnieva, že trestné stíhanie mu nepridalo, mal už síce k tomu nekročené, ale vec to ešte zhoršilo.

12. Z odpisu trestov z 4.3.2014 mal súd za preukázané, že žalobca bol rozhodnutím OS Veľký Krtíš 25.01.2010 spisová značka 9T/60/08, odsúdený za prečin na výkon trestu odňatia slobody na 1 rok , žalobca bola odsúdený rozsudkom OS Veľký Krtíš sp.zn 8T/15/06 na 8 mesiacov nepodmienečne trest , ktorý vykonal dňa 25.2.2008. Medzi stranami nebolo sporné, že žalobcovi bol uložený trest od 19.10.2015 do 19.10.2018 konanie vedené na OS Veľký Krtíš spis 9T 104/2011 a od 13.12.2013 do

19.10.2015 konanie vedené na OS Veľký Krtíš spis 9T 90/2007.Od 6.08.2010 bol žalobca vo väzbe (Tp/24/2010).
13. Zo znaleckého posudku č. XX/XXXX , ktorým znalec vyšetroval duševný stav žalobcu , súd zistil, že žalobca trpí závislosťou od alkoholu , ide o disociálnu osobnosť (znížená ochota rešpektovať spoločenské pravidlá a normy) je bezdetný, žije sám, nezamestnaný, evidentná je degradácia pracovnej kariéry dlhoročný stereotyp pitia alkoholu, úplná neschopnosť abstinovať. Znalec žalobcu vyhodnotil ako osobu schopnú chápať následky svojho konania.
14. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom.
15. Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.
16. Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.
17. Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.
18. Podľa § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.
19. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.
20. Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.
21. Podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z., výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.
22. Podľa § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.
23. V prípade uplatnenia nároku na náhradu škody v konaní pred súdom v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. je potrebné splnenie týchto kumulatívnych podmienok: 1. predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody na príslušnom orgáne, ktorému nebolo vyhovené 2. nezákonné rozhodnutie, 3. vznik škody, príp. nemajetkovej ujmy a 4. príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody, príp. nemajetkovej ujmy.
24. Zodpovednosť štátu v zmysle § 3 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z. je objektívna a štát sa jej nemôže zbaviť. Pre posúdenie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy je preto rozhodujúci výsledok trestného konania, ktorým v danej veci bolo oslobodenie spod obžaloby. Súd má za to, že nebyť uznesenia o vznesení obvinenia a následne podanej obžaloby, voči žalobcovi nemalo byť vedené trestné konanie. Súd vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu, listinami tvoriacimi obsah súdneho spisu, znaleckým dokazovaním a oboznámil sa s ostatným obsahom súdneho spisu.
25. Súd v prípade zodpovednosti štátu za škodu skúmal existenciu prvého predpokladu, prvej podmienky, ktorá musí byť splnená v prípade vzniku zodpovednosti štátu za škodu, a to existencie nezákonného rozhodnutia, titulom ktorého sa žalobca domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy. V prejednávanej veci bolo zistené, že sa voči žalobcovi odo dňa 15.08.2003 viedlo trestné stíhanie na základe uznesnenia Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Lučenci, úrad justičnej a kriminálnej polície, spis. zn. ČVS: L./X-XXX-XX-XXXX zo dňa 26.2.2006 bolo voči žalobcovi podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie za prečin ublíženie na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona. Žalobca bol nakoniec dňa

25.3.2014, t. j. po ôsmich rokoch právoplatne oslobodený spod obžaloby, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal žalobca.
26. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu. Nárok škody sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, keď rozhodujúcim meradlom zákonnosti začatia trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Zastavenie trestného stíhania z dôvodu, že k trestnému činu nedošlo, má rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť (nález Ústavného súdu SR J. ÚS 320/2016-49 z 7.7.2016). Štát nesie objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Štát sa za situácie, ak aj k vzneseniu obvinenia došlo v zmysle zákona pri uplatnení výkonu práv a povinností orgánu činného v trestnom konaní, nemôže zbaviť zodpovednosti za postup orgánov činných v trestnom konaní, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv. V takom prípade nie je potom rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, aleje rozhodujúce, či sa ich podozrenie potvrdilo. V prípade, ak sa uplatňuje nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania, ktoré bolo zastavené alebo došlo k oslobodeniu spod obžaloby, sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti začatia trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania (nález Ústavného súdu SR L ÚS 395/2016-26 z 14.9.2016 Súd považoval vzhľadom na ustálenú rozhodovaciu prax súdov za jednoznačné, že hoci uznesenie o vznesení obvinenia voči žalobcovi nebolo zrušené ako nezákonné na základe podaného opravného prostriedku žalobcom, žalobca však bol spod obžaloby oslobodený. Vzhľadom na výsledok trestného stíhania mal súd za to, že uvedené uznesenie je potrebné považovať za nezákonné rozhodnutie. Podľa vyššie spomenutých nálezov Ústavného súdu SR je totiž dôležitý výsledok trestného konania, t.j. v tomto prípade oslobodzujúci rozsudok, a nie priebeh trestného konania.
27. Žalobca sa v predmetnom konaní domáhal aj náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 24 000,- eur titulom nezákonného rozhodnutia, t.j. v dôsledku trestného stíhania. Mal za to, že trestné stíhanie vážne zasiahlo do jeho života psychicky ťažko znášal celú situáciu. Tvrdil, že počas dlhotrvajúceho trestného stíhania neustále čelil strachu, že sa mu niekto pomstí, za to čo mal spraviť a pritom nespravil, okolie ho považoval za bitkára a násilníka, čo mu robilo ťažkosti sa zamestnať a rovnako si nevedel ľahko nájsť priateľku, bál sa vychádzať von, aby sa mu niekto nepomstil, dočahoval sa z mesta aby sa dostal niekam inam kde sa cítil bezpečnejšie Dodal, že samotne oslobodenie nestačí, že ho to nekompenzuje, lebo ľudia mu stále neveria, že skutok nespáchal hoci bo l právoplatne oslobodený.
28. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/l 25/2019 zo dňa 27.08.2019 „za nesplniteľné dôkazné bremeno (dôkaznú povinnosť) v takej situácii najvyšší súd označuje požiadavky odvolacieho súdu na preskúmanie finančného ocenenia nehmotnej ujmy žalobcu, najmä v oblasti osobných, rodinných, pracovných, sociálnych vzťahov či psychického stavu, pretože nemajetková ujma sa nepreukazuje (porov. 4 Cdo 34/2018, bod 4.1 .vi.). Nemajetková ujma vzniká samotným porušením základných práv a slobôd fyzickej osoby nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Ide o stav mysle poškodenej osoby, ktorý sa preukazuje empaticky, pravda za predpokladu, že sa sudca bude vedieť aspoň elementárne vcítiť do pozície trestne stíhaného človeka; a to sa sudcom odvolacieho súdu v tomto konaní, žiaľ, nepodarilo, lebo aj oni postavili žalobcu do úlohy púheho objektu, kedy sa stáva iba prostriedkom v rukách štátnej moci (orgánov činných v trestnom konaní), ktorý je potom zameniteľný aj so skutočným zločincom, a tak sa musí podrobovať excesívnym úkonom orgánov činných v trestnom konaní, hoci vo výsledku bol nevinný, čiže aj uznesenie o vznesení obvinenia nemalo byť vôbec vydané. Takéto bezprávie voči ľudskej dôstojnosti musí byť v právnom štáte odškodniteľné. Škodu teda treba chápať ako ujmu na chránenom statku, ako je majetok, osoba, alebo iný chránený záujem, pričom najvyššiu mieru ochrany požívajú ľudský život, integrita človeka, ľudská dôstojnosť a sloboda. Každé trestné stíhanie negatívne ovplyvňuje spoločenský, pracovný a osobný život stíhaného, a to bez ohľadu na jeho výsledok, teda aj je spôsobilé bez ďalšieho vyvolať vznik nemajetkovej ujmy najmä v takom prípade, ak sa preukáže, že bolo od začiatku nezákonné; ide o zodpovednosť absolútne objektívnu a za výsledok trestného konania vo veci samej, čím je založená zodpovednosť štátu za škodu obvineného spôsobenú uznesením o vznesení obvinenia.“
29. Výšku konkrétnej peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy nie je možné exaktne matematicky stanoviť, nie je možné ani mechanicky (automaticky) prevziať peňažné sumy priznávané rozhodnutiami súdov ako odškodnenie nemajetkovej ujmy v iných prípadoch, nakoľko nejde o paušálne peňažné sumy. Výšku náhrady nemajetkovej ujmy totiž stanovuje súd v každom jednotlivom prípade na základe voľnej úvahy a je tak výsledkom individuálneho posúdenia všetkých konkrétnych okolností každého jednotlivého

prípadu s tým, že konečná výška musí vychádzať zo zásady primeranosti, zodpovedať všeobecnej predstave spravodlivosti a slušnosti a požiadavke rozumného usporiadania vzťahov medzi stranami. Vždy je potrebné mať na zreteli prvoradú satisfakčnú funkciu priznávanej peňažnej čiastky, ktorou je zabezpečiť primerané zmiernenie a vyváženie vzniknutej nemajetkovej ujmy, v opačnom prípade by neprimeraná výška odškodnenia vo svojich dôsledkoch viedla k bezdôvodnému obohacovaniu. Z hľadiska primeranosti výšky náhrady nemajetkovej ujmy môže byť smerodajným vodítkom aj rozhodnutie súdu v inej skutkovo porovnateľnej veci, nakoľko výška priznaného peňažného zadosťučinenia v obdobných prípadoch by sa nemala výrazne odlišovať. Peňažná náhrada tak musí byť výsledkom aplikácie zodpovedajúcej právnej úpravy na konkrétny skutkový stav zistený v každom individuálnom prípade vykonaným dokazovaním. Výška priznanej náhrady tak musí byť objektivizovaná výsledkami vykonaného dokazovania a v odôvodnení rozhodnutia racionálne vysvetlená so zreteľom na použitú právnu úpravu (viď rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/148/2022 z 19.12.2022).

30. Pri hodnotení následkov trestného stíhania žalobcu súd vychádzal z dĺžky trestného konania, zo skutku, ktorý sa žalobcovi kládol za vinu a z výšky hroziaceho trestu odňatia slobody za trestný čin. V predmetnom prípade mal súd za preukázané výpoveďou žalobcu, že v priebehu trestného stíhania, ktoré trvalo takmer 8 rokov a hrozil mu nepodmienečný trest odňatia slobody za trestný čin ublíženia na zdraví v trvaní šesť mesiacov až dva roky, pričom pociťoval hlavne psychický tlak, nakoľko osoba ktorej mal ublížiť na zdraví napokon zomrela pociťoval psychicky zle, mal pocit tlaku, veril že je nevinný, ale okolie bolo presvedčené, že je bitkár a za všetko môže on. Počas dlhotrvajúceho trestného stíhania ľudia ho vnímali ako vinného. Žalobca zjavne pociťoval aj nervozitu v rodine, či v spoločnosti. Z Jeho vyjadrenia bolo zrejmé, že rodina mu pomohla, ale rodičom sa bál povedať, čo sa stalo. Pred začatím trestného stíhania už bol trestne stíhaný, za menej závažnú trestnú činnosť. Tresty vykonal , ku dňu rozhodnutia je opäť vo výkone trestu odňatia slobody za nebezpečné vyhrážanie. Z výpovede matky mal súd za preukázané, že obdobie trestného stíhania v posudzovanej veci vnímala ako náročné pre syna, videla že sa trápi a vyhodnotila , že mu to na jeho psychike nepridalo, syn sa jej mal zverovať, že má problémy si nájsť prácu nakoľko sa voči nemu vedie trestní stíhanie, nič konkrétne si nepamätala ani nevedela bližšie uviesť, bolo možné mať pochybnosti i o tom, či vie presne o ktoré trestné stíhanie sa jedná, nakoľko ich mal syn viac. Nakoľko bol žalobca trestne stíhaný opakovane pre iné skutky, ani jeho matka nevedela jeho presné pocity spárovať s konkrétnym trestným stíhanom.

31. Žalobcom požadovanú náhradu nemajetkovej ujmy považoval súd za neprimerane vysokú, vzhľadom na individuálne okolnosti prípadu. V danom prípade žalobca opísal, akým spôsobom zasiahlo trestné stíhanie do jeho života pričom súd vychádzal z toho , že jeho povinnosťou bolo uvádzať pravdivé skutkové tvrdenia, súd mal tiež za preukázané, za aké trestné činy bolo voči žalobcovi vedené trestné konanie a aký trest mu hrozil. Za primerané odškodnenie nemajetkovej ujmy súd považoval sumu 2000,- eur nakoľko musel zohľadniť skutočnosť, že žalobca vo svojej výpovedi uvádzal len všeobecne, že sa ľudia od neho dištancovali, žalobca však nepreukázal, žeby mal vážnejšie zdravotné problémy v súvislosti s trestným stíhaním, jeho matka potvrdila, že problémy mal žalobca už od detstva, žalobca nepreukázal, že podstúpenie dobrovoľné liečby v Kremnici a v K., za účelom zlepšenia jeho psychického stavu bolo v priamej príčinnej súvislosti s trestným stíhaním. Zo znaleckého posudky mal súd za preukázané, že žalobca je alkoholik, u ktorého je potrené liečenie. Žalobca nepreukázal, žeby sa mu rozpadla rodina , resp. vzťahy, práve naopak žalobcu rodina podporuje. Súd mal za preukázané, že žalobca odišiel po incidente pracovať do Prahy, čo potvrdila aj jeho matka, no to, že existovali isté obavy , že žalobcovi niekto ublíži vyplynulo len z jeho výpovede. Žalobca nevedel preukázať, že len výlučne v dôsledku vedeného trestného stíhania sa nemohol zamestnať. Žalobca už v minulosti prišiel do kontaktu s trestnou jurisdikciou čo tiež podľa súdu zásadný vplyv na jeho psychiku. Počas trestného stíhania boli voči nemu vedené ďalšie trestné stíhania (rok 2007, rok 2011).V prípade žalobcu bola jeho trestná minulosť tak bohatá, že ním tvrdený zásah do jeho osobnosti oslabil na svojej intenzite, keďže mienka o žalobcovi v spoločnosti bola už narušené jeho predchádzajúcou trestnou činnosťou, no i trestnou činnosťou, ktorú spáchal paralelne s prebiehajúcim trestným stíhaním, teda priama príčinná súvislosť jemu vzniknutej nemajetkovej ujmy neexitovala počas celého trestného stíhania, a to najneskôr od roku 2008 , od kedy sa viedlo trestné konanie 9T/60/2008, ktoré skončilo právoplatným odsúdením žalobcu v roku 2010. Nie je zanedbateľné, že ESĽP nejavilo ako svojvoľné alebo neprimerané odškodnenie v sume 2.740 € za väzbu trvajúcu rok a takmer deväť mesiacov (rozsudok vo veci G. D. N. zo 6. októbra 2005, č. 9647/02, § 8 a 21). Je teda na uvážení súdu, aby v každom jednotlivom prípade pri zvážení jeho individuálnych skutkových okolností stanovil adekvátnu výšku i nemajetkovej ujmy vzniknutej protiprávnym trestným stíhaním ,ktoré bolo realizované neväzobne, čo zjavne predstavuje menej citeľný zásah do osobnej integrity ako samotná väzba.

32. Vychádzajúc z vyššie uvedeného súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy za trestné stíhanie vo výške 2 000,- eur, keď musel súd zohľadniť i tú skutočnosť, že v roku 2010 bol vo väzbe za inú trestnú činnosť v období 2007-2014 boli voči žalobcovi vedené ďalšie trestné stíhania, pričom žalobca mal skúsenosti s trestným konaním už v roku 2003 a 2005 (vedené trestné stíhania, PPL odsúdený podľa odpisu trestov z 21.4.2009) , a teda toto nemohlo pre neho byť tak stresovou situáciou ako u osôb, ktoré tieto skúsenosti nemajú. Takto priznaná náhrada nemajetkovej ujmy podľa súdu predstavuje dostatočné zadosťučinenie za trápenie žalobcu, taktiež pokiaľ ide o stres, neistotu a frustráciu z výsledku trestného stíhania. Podľa názoru súdu žalobcovi nevznikla ujma trvajúca po celú dobu 8 rokov trvajúceho trestného stíhania, nakoľko je zrejmé, že najneskôr od roku 2008 už jeho ujma ktorú popisuje nebola jednoznačne prepojená s trestným konaním , ktoré je predmetom tohto sporu. Žalobca bol po celé obdobie trestne stíhaný pre skutok, o ktorom bolo napokon dokázané, že ho pravdepodobne žalobca nespáchal (in dubio pro reo), no v priebehu tohto trestného stíhania paralelne žalobca bol stíhaný aj v iných konaniach v ktorých bol právoplatne odsúdený . Trestné stíhanie tak predstavovalo istý zásah do jeho práv, súd však nemal za preukázané, žeby zásah do osobnostných práv žalobcu, pretrvával celých 8 rokov trvajúceho trestného stíhania. Súd tak dospel k záveru, že negatívne následky spojené s trestným stíhaním by pociťovala ako závažnú ujmu každá bezúhonná osoba, čo však žalobca nebol a na jeho psychiku i následky v jeho osobnom a pracovnom živote to tak malo zásadný vplyv, čo pri stanovení výšky nemajetkovej ujmy súd zohľadnil postupom podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z.(bod 31 rozsudku).
33. V prípade námietky žalovanej, že žalobca nepodal voči uzneseniu o vznesení obvinenia sťažnosť, súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 6Co/258/2012 z 10.2.2015 (na ktorý súd poukazuje a stotožňuje sa s ním), v zmysle ktorého: „z konštantnej súdnej judikatúry vyplýva, že ak je trestné stíhanie zastavené, alebo ak dôjde k oslobodeniu spod obžaloby, je treba bez ohľadu na dôvod zastavenia, či oslobodenia, vychádzať z toho, že občan trestný čin nespáchal a uznesenie o vznesení obvinenia nemalo byť vydané. Zastavenie trestného stíhania a oslobodenie spod obžaloby majú teda vždy bez ohľadu na dôvody, ktoré k nim viedli z hľadiska ustanovenia § 6 cit. zák. rovnaký význam, ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia. Uznesenie o vznesení obvinenia neobsahuje konečný záver o spáchaní trestného činu a vine obvineného. Toto rozhodnutie je vydávané na základe dôvodného podozrenia, že obvinený spáchal trestný čin. Z ustanovenia § 206 ods. 1 Trestného poriadku plynie, že k záveru o spáchaní trestného činu určitou osobou postačí vyšší stupeň pravdepodobnosti, ktorý musí byť konkrétnymi zistenými skutočnosťami dostatočne odôvodnený, nie je však nutné, aby trestná činnosť bola spoľahlivo preukázaná v miere, ako to je u obžaloby. Môže preto nastať situácia, keď dosiaľ zistené skutočnosti budú nasvedčovať tomu, že bol spáchaný trestný čin a že ho spáchal obvinený a na základe sťažnosti sa uznesenie nezruší s tým, že je v súlade so zákonom. Napriek tomu v dôsledku dokazovania v ďalšom priebehu trestného konania bude obvinený spod obžaloby oslobodený alebo bude trestného stíhania proti nemu zastavené. Uznesenie o vznesení obvinenia je v tomto zmysle uznesením predbežnej povahy. S ohľadom na skutočnosť, že takéto rozhodnutia výrazne zasahuje do súkromného a osobného života obvineného, je nutná analogická aplikácia § 5 ods.1 a § 6 ods.1 cit. zákona, ktorá nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia odvodzuje zo skutočnosti, že obvinenie nebolo preukázané, i keď samotné uznesenie mohlo byť z hľadiska trestného konania aktom zákonným. Z analogickej aplikácie týchto ustanovení potom plynie, že obvinenému, ktorý bol v trestnej veci oslobodený spod obžaloby, nie je možné nepriznať náhradu škody spôsobenej mu trestným stíhaním len pre to, že proti uzneseniu o vznesení obvinenia nepodal sťažnosť. Ak Trestný poriadok nestanovuje ani nepredpisuje pravidlá obrany, potom nevyužitie oprávnenia môže byť i dôsledkom zvolenej procesnej taktiky obvineného a tým i výkonom ústavou chráneného práva na obhajobu. Naviac podľa Trestného poriadku je podanie sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia právom (a nie povinnosťou) obvineného, s nevyužitím ktorého Trestný poriadok nespája žiadne pre obvineného negatívne dôsledky. Preto sa tiež nemôže štát, ktorý so svojim sporom neuspel, zbaviť zodpovednosti za škodu za náklady na obranu, slúžiacu k efektívnej ochrane práv. Obvineného nie je možné nútiť, aby podával proti uzneseniu o vznesení obvinenia mechanicky v každej procesnej situácii i zjavne neúspešnú sťažnosť len preto, aby mal zaistený nárok na náhradu škody v prípade, že bude obvinenia zbavený. Pre záver o práve na náhradu škody bez toho, aby bola podaná sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia, svedčí i zákonná povinnosť prokurátora kontrolovať zákonnosť uvedených uznesení z úradnej povinnosti (srov. § 230 ods. 2 písm. e/ Tr. poriadku). Súd poukazuje na rozhodnutie veľkého senátu občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 24.10.2022, sp. zn. 1 VCdo/2/2022, ktorého právna veta znie: „Splnenie podmienky podať riadny opravný prostriedok v zmysle § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov sa nevyžaduje, ak bol žalobca spod obžaloby v trestnom konaní

oslobodený“, s tým, že uvedené rozhodnutie bolo uverejnené aj v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 5/202 - Rozhodnutia vo veciach občianskoprávnych - Veľký senát.
34. Žalobca sa domáhal náhrady škody titulom trov obhajoby, keď tvrdil, že uvedená suma predstavuje škodu, ktorá mu vznikla v príčinnej súvislosti s trestným stíhaním. V súvislosti s trestným konaním žalobcovi vznikli trovy obhajoby, ktoré svojmu obhajcovi mal žalobca uhradiť (dňa 9.7.2014 sumu 500 eur, dňa 7.1.2015 sumu 200 eur a dňa 5.2.2015 sumu 300 eur). Žalobcovi ako obvinenému a obžalovanému vznikli trovy podľa jeho vyúčtovania v sume 813,26 eur s DPH.V konaní bolo preukázané, že trovy obhajoby boli vyplatené matkou žalobcu spolu vo výške 1000 Eur, teda uvedená suma neušla z majetku žalobcu , ale jeho matky z uvedeného dôvodu nemohol súd žalobcovi skutočnú škodu priznať, nakoľko nepreukázal, že vznikla jemu, ale tretej osobe, ktorou bola jeho mama . Zaplatenie trov konania matkou žalobcu bolo preukázané tvrdením žalobcu i jeho právneho zástupcu, č.l.238. Na to tomto závere nič nezmenilo ani tvrdenie žalobcu, že bude povinný mame tieto peniaze vrátiť. Žiadna dohoda o prípadnom plánovanom vrátení požičaných peňazí resp. existencie pôžičky nevyplynula ani z výpovede matky žalobcu.
35. Z vyššie uvedených dôvodov súd rozhodol tak ako je vo výroku tohto rozhodnutia, ktorým žalobe čiastočne vyhovel.
36. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP s tým, že žalobca bol v predmetnom konaní sčasti úspešný. Žaloba bola sčasti zamietnutá, predmetom zamietnutia bol celý nárok na náhradu škody a časť nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Pretože výška plnenia v časti náhrady nemajetkovej ujmy závisela výlučne od úvahy súdu, súd za základ sporu (za žalovanú sumu) považoval sumu 3000 eur (1000 eur náhrada škody a 2 000,- eur náhrada nemajetkovej ujmy) z nej potom určil celkový úspech zo žalovanej sumy vo výške 3000 eur súd priznal žalobcovi sumu 2 000,- eur, t.j. čiastočný úspech žalobcu je 66%, čiastočný úspech žalovaného 34%, celkový úspech žalobcu je 22%. Vzhľadom na uvedené súd za procesné úspešného považoval žalobcu, a preto rozhodol tak, ako je uvedené v poslednej výrokovej vete tohto rozsudku. O výške náhrady trov konania potom rozhodne súd samostatným uznesením v lehote do 60 dní po právoplatnosti tohto rozsudku, pričom pri určení výšky náhrady trov konania bude vychádzať z prisúdenej istiny.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré je možné podať v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Mestskom súde Bratislava IV.
V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).
Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok).